

Az áruló Júdás és a Jézust megtagadó Péter

Jézus jól ismerte/ismeri az övéit, de mi nem annyira Őt, csak törekszünk.

2000 év távlatából már könnyű okosnak lenni, de akik akkor Jézus közelében éltek nem biztos, hogy mindent jól értettek. Ez még rólunk is elmondható ennyi év távlatából.

Megértő vagyok mindkét emberrel. Ennek az az oka, hogy véleményem szerint, ha rossz nyomon vagyunk, akkor akarattunk ellenére is hibázunk. Ezért nagyon fontos a tiszta cél meglátása, ami Jézusnál tökéletes volt, de már a tanítványainál nem minden esetben.

Az árulást a lábmosás előzi meg Jézus részéről, ami a kicsiség, a szolgálat jelképe és ellentétes a világi gyakorlattal.

Igy maradt közöttünk is Jézus, hogy válogatás nélkül adja magát nekünk, nem vizsgálja, hogy milyenek vagyunk, hogy mit teszünk vele. Jézus hagyja Júdásnak megtenni, amit gondol. A történetek ellenére Jézus nem ítéli el Júdást, Júdás saját magát ítéli el azzal, hogy felakasztja magát. Feltételezem, hogy nem tudott megbocsátani önmagának Júdás, mivel szerintem rájött, hogy rossz nyomon volt.

Jézus Pétert az az egyház sziklaalapjának nevezi (Mt.16/13-20), pedig a tagadás még vissza van.

Sokszor tűnünk gyávának, és olykor megfutamodni látszunk, de Isten tudja, hogy mit bírunk el, mire vagyunk képesek Érte, így lehetett ez Péterrel is.

Isten csak akkora terhet rak mindenkinek a vállára, amekkorát a hordozója képes elviselni. Erre épített Jézus is Péter esetében. Ezért mondhatta Jézus Péternek még az utolsó vacsorán, hogy:

"De imádkoztam érted, nehogy megfogyatkozz a hitedben. Amikor megtérsz, te erősíted majd meg testvéreidet." (Lk 22, 32)

Mindez azt is jelenti, hogy Jézust a valós és a leendő hibáink nem érdeklik.

Őt az érdekli, befogadók, elfogadók legyünk irányába és otthonra leljen bennünk.

Jézusom! Segíts Bennünket Szentlelked által, hogy a hibáinkat belássuk és adj erőt az újrakezdésre.

Lepsényi Mari, Budapest